

דף ס"ח ע"א

ס. דרש רבא אשה חופפת בערב שבת וטובלת במוצאי שבת. אמר ליה ר' פפא כו' הדר אוקי רבא אמורא עליה ודרש דברים שאמרת לפניכם טעות הן בידי כו' אשה לא תחוף בערב שבת ותטבול במוצאי שבת.

סא. לפירוש רש"י במסקנת הסוגיא, עדיף לחוף מבעוד יום ולטבול בלילה כדי שלא תהא בהולה לחוף. והיכא דאי אפשר, כגון שטובלת במוצאי שבת, תחוף ותטבול בלילה של מוצאי שבת. והיכא דחל יום טוב במוצאי שבת, שאי אפשר לחוף במוצאי שבת, תקדים לחוף בערב שבת. אבל תוס' בשם השאלתות דר' אחאי פירשו דתמיד עדיף לחוף בליל הטבילה גופא. ורק היכא דאי אפשר, כגון שטובלת בליל שבת או בליל יום טוב, תקדים לחוף מבעוד יום (ומודה השאלתות דאם חופפת מבעוד יום ושוהה בבית המרחץ עד הלילה, דשפיר דמי).

סב. לדעת תנא קמא, נדה שבדקה עצמה יום שביעי שחרית ומצאה טהורה, ובלילה טבלה ונגעה בטהרות, ואחר זמן בדקה ומצאה טמאה – אין מטמאה אלא מעת לעת (ואם יש לה וסת קבוע, דיה שעתה). ולדעת ר' יהודה דוקא כשבדקה עצמה יום ז' בין השמשות. ולדעת חכמים סגי אפילו בדקה עצמה ביום שני לנדתה. ולדעת רבי, אפילו בדקה עצמה ביום ראשון לנדתה (ולא חוששין למעייין פתוח ביום זה).

סג. בדקה עצמה ביום שביעי לנדתה ומצאה טמאה, ולערב טבלה ועסקה בטהרות, ואחר זמן בדקה ומצאה טהורה, הרי זו בחזקת טמאה כל הזמן הזה.

סד. בדקה עצמה יום שביעי לנדתה ומצאה טמאה, ואחר מספר ימים בדקה שוב ומצאה טמאה – לדעת רב הרי זו ודאי זבה, ולדעת לוי ספק זבה, ותניא כוותיה דלוי.

דף ס"ח ע"ב

סה. דעת רבא דאין טומאת מעת לעת בראיה שבימי זיבה, ואין הלכה כדבריו.

סו. בתולה שנבעלה, שתולין ראיותיה בדם בתולים (כנ"ל דף ס"ד ע"ב), וראתה אחר שעבר הזמן שתולין – מטמאה מעת לעת (ולא נחשבת 'בתולת דמים').

סז. דעת שמואל דאין אשה קובעת וסת בימי זיבתה, והיינו לקולא (דסגי בפעם אחת לעקרו). אבל לענין שתהא דיה שעתה – קובעת וסת בימי זיבה, דהיינו נמי לקולא.

סח. דעת ר' יוסי ור' שמעון כדעת חכמים (לעיל אות סב) דסגי אפילו בדקה מיום שני לנדתה (והא דמצריך ר' יוסי דוקא בדיקה בין השמשות, לעיל דף נ"ג ע"א, מיירי כשראתה דם באותו יום בשחרית).

ט. זב וזבה שטעונוים ספירת ז' נקיים, ובדקו עצמם יום ראשון ושביעי בלבד – לדעת ר' אליעזר הרי הם בחזקת טהרה. ולדעת ר' יהושע אין להם אלא יום א' וז', וצריכים להשלים עוד חמשה ימים. ולדעת ר' עקיבא אין להם אלא יום ז' בלבד, וצריכים להשלים עוד ששה ימים.

ע. זב שראה קרי בתוך ז' נקיים, סותר אותו יום בלבד.

עא. נזיר שהילך תחת סככות ופרעות (שתחת אחד מהם קבור מת, ואין ידוע איזה מהם), אין יום זה עולה לנזירותו וצריך להוסיף יום אחד על ימי נזירותו (טומאת סככות ופרעות אינה אלא מדרבנן, דהוי ספק טומאה ברשות הרבים, וטהור מדאורייתא).

עב. תני ר' יוסי ור' שמעון אומרים כו' אבל הלכה כר' אליעזר (ואף שאין למידין הלכה מפי הש"ס, מכל מקום הלכה כדבריו. תוס').

עג. זב וזבה שבדקו עצמם יום ראשון ושמיני – דעת לוי דגם לר' אליעזר אין להם אלא יום ח' בלבד, וצריכים לספור עוד ששה ימים. ודעת רב דסגי בבדיקת יום א', דתחלתן אף על פי שאין סופן.

דף ס"ט ע"א

עד. וכן סובר רב לדעת ר' אליעזר, דזבה שעשתה הפסק טהרה, ולא בדקה עצמה אלא ביום ז' של נקיים – הרי היא נמי בחזקת טהרה, דסופן אף על פי שאין תחלתן סגי (ופירש רש"י דמכל מקום בעינן להפסק טהרה, דהא בלא זה הוחזק מעיינה פתוח).

עה. זבה שטעונה ז' נקיים, יום שראתה בו ופסקה בו מלראות אינו נחשב למנין ז' נקיים (דלא כבנות כותיים שמחשיבות אף יום זה מדין מקצת היום ככולו).

עו. אשה שאמרה שראתה דם יום אחד ואינה יודעת מתי ראתה, ואינה יודעת אם עומדת בימי נדה או זיבה: אם באה לפנינו ביום – מטבילין אותה מכאן ואילך ז' לילות (שמא כל יום הוא סוף ז' ימי נדותה), וכן מטבילין אותה ביום שבאה לפנינו ולמחרתו (משום ספק שומרת יום כנגד יום, שטובלת ביום).

עז. ואם באה לפנינו בלילה – מטבילין אותה גם באותה לילה שבאה לפנינו, בנוסף לז' הלילות הבאות וב' הימים הנ"ל (שמא היום היה סוף ז' ימי נדותה).

עח. ואם באה לפנינו בין השמשות – מטבילין אותה מיד בין השמשות (שמא הוא עדיין יום, והוה שומרת יום כנגד יום), וגם אחר כך בלילה (שמא הוא סוף נדותה), וגם למחרת בבקר ובבקר שלמחרתיים (משום ספק שומרת יום כנגד יום), וכן בז' הלילות הבאות.